

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 833/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. F., zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Kubik, Advokátska kancelária, Grösslingová 51, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 35/08 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 312/2010, ako aj postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 1005/08 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 583/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2014 doručená sťažnosť M. F. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 35/08 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 312/2010, ako aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 1005/08 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 583/2013.

2. Ku skutkovému stavu sťažovateľka uviedla najmä tieto relevantné skutočnosti:

„Sťažovateľka dňa 9. 3. 2004 v dobrovoľnej dražbe nadobudla nehnuteľnosť rodinný dom súpisné číslo 2058 nachádzajúci sa na parc. č.(...) v katastrálnom území(...), zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č.(..) a pozemky parc. č.(...) zastavané plochy o výmere 323m², parc. č.(..) záhrady o výmere 315 m², v katastrálnom území(...), pôvodne zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č.(...)

Pôvodní vlastníci, V. S.(...) a J. S.(...) si neplnili svoje záväzky voči veriteľovi, ten preto pristúpil k výkonu záložného práva a predmetná nehnuteľnosť bola vydražená sťažovateľkou, ktorá sa stala jej výlučnou vlastníčkou. Návrh na určenie neplatnosti dražby v zákonom stanovenej lehote podaný nebol, avšak pôvodní vlastníci, manželia S., podali návrh na určenie vlastníckeho práva. Sťažovateľka tak aj z dôvodu vydaných predbežných opatrení nemohla nehnuteľnosti užívať, pričom tohto práva sa nevie domôcť od roku 2004 do dnešného dňa. Sama podala návrh na vydanie a vypratanie nehnuteľnosti, toto konanie však bolo spočiatku prerušené.“

2.1 K postupu Okresného súdu Pezinok v konaní „o určenie vlastníckeho práva“ vedenom pod sp. zn. 5 C 35/08 a k postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 312/2010 sťažovateľka uviedla:

„Návrhom zo dňa 02. 08. 2004, doručeným na Okresný súd Pezinok dňa 05. 08. 2004, sa navrhovatelia, manželia J. S. a V. S., domáhali proti sťažovateľke určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - rodinný dom súpisné číslo 2058 nachádzajúci sa na parc. č.(...) v katastrálnom území(...), zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č.(...), ktoré žiadali, aby súd zapísal do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Zároveň žiadali, aby súd navrhovateľku v 2. rade V. S. určil za výlučnú vlastníčku nehnuteľností - pozemkov parc. č. (...) zastavané plochy o výmere 323m², parc. č.(...) záhrady o výmere 315 m², v katastrálnom území(...), zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č.(...) (v súčasnosti evidované na LV č.(...) Okresného úradu P., katastrálny odbor)

Konanie bolo Okresným súdom Pezinok vedené pod č. k. 23C/102/2004, po prechode výkonu súdnictva neskôr vedené Okresným súdom Bratislava III pod č. PK-23C/102/2004 a po opätovnom prechode súdnictva Okresným súdom Pezinok ako č. k. 5C/35/2008.

Okresný súd Pezinok vo veci samej rozhodol rozsudkom dňa 14. 4. 2010 tak, že návrh zamietol, čím bolo vlastnícke právo sťažovateľky potvrdené. Navrhovatelia podali proti tomuto rozsudku odvolanie a Krajský súd v Bratislave v konaní č. k. 6Co/312/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil až dňa 24. 2. 2011.

Sťažovateľka aj počas tohto konania opakovane žiadala súd o zrýchlenie konania, a to napr. aj listom zo dňa 26. 1. 2011, pričom až po tejto sťažnosti súd začal konať. Rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/35/2008-293 zo dňa 14. 4. 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/312/10-329 zo dňa 24. 2. 2011 nadobudol právoplatnosť dňa 27. 3. 2011. Vo veci bolo rozhodnuté až po 7 rokoch od podania návrhu. Sťažovateľka však ešte stále nemôže svoje nehnuteľnosti užívať. (...)“

2.2 K postupu Okresného súdu Pezinok v konaní „o vydanie a vypratanie nehnuteľnosti“ vedenom pod sp. zn. 4 C 1005/08 a k postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 583/2013 sťažovateľka uviedla:

„Dňa 24. 08. 2004 podala sťažovateľka návrh na vydanie a vypratanie nehnuteľnosti proti odporcom: v I. rade p. V. S.(...), v II. rade: p. J. S.(...) Konanie bolo vedené Okresným

súdom Pezinok pod č. k. 24C/152/2004 a Okresným súdom Bratislava III pod č. k. PK-24C/152/2004 a neskôr Okresným súdom Pezinok pod č. k. 4C/1005/2008.

Okresný súd Bratislava III po roku od podania návrhu uznesením č. k. PK-24C/152/04-36 zo dňa 25. 11. 2005 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej tým istým súdom pod č. k. PK-23C/102/04 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (neskôr Okresný súd Pezinok, č. k. 5C/35/2008). Uznesením č. k. 4C/1005/2008-55 zo dňa 24. 3. 2011 Okresný súd Pezinok rozhodol o zrušení vyššie uvedeného uznesenia o prerušení konania s odôvodnením, že v konaní bude pokračovať. Konanie bolo prerušené od 12. 1. 2006 do 3. 1. 2012, hoci dôvod jeho prerušenia odpadol právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/35/2008-293 zo dňa 14. 4. 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/312/10-329 zo dňa 24. 2. 2011, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 27. 3. 2011, teda o 1 rok skôr.

Zákonná sudkyňa vyhlásila rozsudok, ktorým sťažovateľke v celom rozsahu vyhovel, na pojednávaní dňa 09. 10. 2012 a dňa 20. 12. 2012 podali odporcovia proti rozsudku odvolanie. Sťažovateľka odoslala vyjadrenie k odvolaniu odporcov dňa 04. 02. 2013. Až dňa 09. 10. 2013 bol súdny spis č. 4C/1005/2008 predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie, teda po roku od vyhlásenia rozsudku. Na Krajskom súde v Bratislave je spis vedený pod značkou 3Co/583/2013, no do dnešného dňa jeho postup nevykazuje známky ochrany práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. “

3. Sťažovateľka je toho názoru, že postupom okresného súdu a krajského súdu v konaniach: „- o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom Okresným súdom Pezinok pod č. k. 23C/102/2004, po prechode výkonu súdnictva neskôr vedené Okresným súdom Bratislava III pod č. k. PK-23C/102/2004 a po opätovnom prechode súdnictva Okresným súdom Pezinok ako č. k. 5C/35/2008 a Krajským súdom v Bratislave pod č. k. 6Co/312/10,

- o vydanie a vypratanie nehnuteľnosti vedenom Okresným súdom Pezinok č. k. 24C/152/2004 a Okresným súdom Bratislava III pod č. k. PK-24C/152/2004 a následne Okresným súdom Pezinok pod č. k. 4C/1005/2008 a Krajským súdom v Bratislave pod č. k. 3Co/583/2013,

bolo porušené jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a tým aj právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd(...)

Nakoľko z dôvodu dlhých prietáhov v konaní nebolo právo sťažovateľky garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ochránené (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), má za to, že tento stav zasiahol aj do jej vlastníckeho práva garantovaného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nad mieru, ktorú je možné považovať pri obdobných konaniach za rozumnú.

Sťažovateľka v uvedených konaniach najprv ako žalovaná a teraz ako žalobkyňa čaká 10 rokov na rozhodnutie vo veci, pričom napriek viacerým rozhodnutiam v jej prospech sa od nadobudnutia vlastníckeho práva nedokáže domôcť svojho práva pokojne svoj majetok užívať.

(...) Pre sťažovateľku to predstavuje neúmernú psychickú záťaž, ktorá sa prejavuje aj na jej zdravotnom stave. Od marca roku 2004 je sťažovateľka vlastníčkou nehnuteľnosti na ulici(...) v P. a už takmer 10 rokov sa svojho práva nedokáže domôcť, hoci za nehnuteľnosť riadne zaplatila a doterajšie súdne rozhodnutia jej právo potvrdzujú. Odporcovia využívajú a možno sa dokonca oprávnene domnievať, že zneužívajú, všetky možnosti, ktoré im právny systém Slovenskej republiky dáva a celkom zrejme benefitujú z postupu Okresného súdu Pezinok a Krajského súdu v Bratislave, ktoré doposiaľ vo veci právoplatne nerozhodli.“.

4. Z prípisu sťažovateľky z 18. júna 2014 vyplýva, že využila právne prostriedky nápravy, keď podala sťažnosť predsedovi súdu na zbytočné prietahy aj v konaní vo veci krajského súdu sp. zn. 3 Co 583/2013, pričom z priloženej písomnej odpovede podpredsedníčky krajského súdu zo 6. júna 2014 vyplýva, že „dospela som k záveru, že Vaša sťažnosť je dôvodná“.

5. Vzhľadom na uvedené – z pohľadu posúdenia prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie – podstatné skutočnosti sa sťažovateľka domáha toho, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Pezinok a Krajský súd v Bratislave v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom Okresným súdom Pezinok pod č. k. 5C/35/2008 a Krajským súdom v Bratislave pod č. k. 6Co/312/10, v nadväznosti na konanie o vydanie a vypratanie nehnuteľnosti vedené Okresným súdom Pezinok pod č. k. 4C/1005/2008 a Krajským súdom v Bratislave pod č. k. 3Co/583/2013, svojim postupom porušili základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čím taktiež porušili základné právo sťažovateľky vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základné právo sťažovateľky pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Bratislave v konaní o vydanie a vypratanie nehnuteľnosti pod č. k. 3Co/583/2013 svojou nečinnosťou porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Bratislave vo veci 3Co/583/2013 konať bez zbytočných prieťahov.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie od porušovateľa Okresného súdu Pezinok vo výške 50.000 €(...) a od porušovateľa Krajský súd v Bratislave vo výške 50.000 €(...) Primerané finančné zadostučinenie sú porušovatelia povinní zaplatiť k rukám sťažovateľky najneskôr do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu Pezinok a Krajskému súdu v Bratislave spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. Anne Angelovej (t. č. Kubik, pozn.) vo výške 280,01 €(...), a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že táto v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 35/08 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 312/2010, je oneskorene podaná.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia

o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľka „dozvedela“ o zbytočných priet'ahoch, teda o „inom zásahu“ okresného súdu a krajského súdu, ktorých označila za účastníka tohto konania, a vo vzťahu k právu vlastníť majetok a právu na pokojné užívanie majetku dňom právoplatného skončenia napadnutých konaní. Keďže v uvedených konaniach – ako to sama sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza – rozsudok „*Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/35/2008-293 zo dňa 14. 4. 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/312/10-329 zo dňa 24. 2. 2011 nadobudol právoplatnosť dňa 27. 3. 2011*“, sťažovateľka sa o namietaných zbytočných priet'ahoch a označených porušeníach jej práv mohla dozvedieť najneskôr v uvedený deň. Pretože predmetná sťažnosť z 5. marca 2014 bola ústavnému súde doručená v čase (17. marca 2014 bola odovzdaná na poštovú prepravu), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné posúdiť sťažnosť v tejto časti ako návrh podaný oneskorene.

9. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1

dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 1005/08, sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (II. ÚS 26/95). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľky, z príloh sťažnosti, ako aj z chronológie úkonov popísaných v bode 2.2 tohto uznesenia vyplýva, že zákonná „sudkyňa vyhlásila rozsudok, ktorým sťažovateľke v celom rozsahu vyhovel, na pojednávaní dňa 09. 10. 2012“, pričom „dňa 09. 10. 2013 bol súdny spis č. 4C 1005/2008 predložený Krajskému súdu v Bratislave“, aby rozhodol o odvolaní odporcov v preskúmanom konaní pred okresným súdom. Sťažovateľka sa napriek tomu na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až podaním z 5. marca 2014, t. j. v čase, keď porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na okresnom súde, ktorý sťažovateľka tiež označila za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k uvedeným právam (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k okresnému súdu v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práv už netrvalo, a teda vo vzťahu k okresnému súdu bola odstránená jej právna neistota, bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Porušenie svojho práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 1005/08 sťažovateľka „odvíjala“ od porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd z procesných dôvodov nemohol vysloviť porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

10. Napokon sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 583/2013. Vzhľadom na to, že sťažovateľka „viaže“ porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu aj v danom prípade na porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v prvom rade preskúmal, či v označenom konaní krajského súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľky na bezprietahové konanie.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Vychádzajúc zo sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie sa začalo 9. októbra 2013, keď bol krajskému súdu doručený spis okresného súdu, aby rozhodol o podanom odvolaní odporcov v konaní pred okresným súdom. Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 583/2013 z 26. júna 2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Postup krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Co 583/2013 sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Obdobie od 9. októbra 2013 do 26. júna 2014 (osem mesiacov), ktoré krajský súd potreboval na rozhodnutie danej veci, hoci vzhľadom na povahu veci a celkové trvanie napadnutých konaní nebolo urýchlené, napadnuté konanie odvolacieho súdu však nemožno považovať za porušenie práva sťažovateľky garantovaného v citovanom článku ústavy a dohovoru.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 583/2013 sťažovateľka taktiež „odvíjala“ od porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd nevyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k uvedenému konaniu krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

11. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014